

Cap. VI.

Om Udredelsen af Omkostningerne ved Taxationsforretningerne.

§ 38.

Samtlige Omkostninger — navnlig Diæter og Rejsegodtgjørelser og de med Indvarslingerne forbundne Bekostninger — ved den første Taxationsforretning blive i Reglen at fordele lige imellem begge Parter. Naar imidlertid den ene Part ved den foreløbige Forhandling (§ 23) ikke har budet mindre eller fordret mere, end der ved Taxationsforretningen bestemmes, medens den anden Parts Tilbud har afvejet herfra i en saadan Grad, at det maa erkjendes for at have været ubilligt, bør det paalægges denne sidste Part alene at udrede Omkostningerne.

§ 39.

Har Taxationsforretningen været nødvendig ene for at bestemme Pánthaveres Ret med Hensyn til Gaarden, bærer Kongerigets Finantsskaffe alle Omkostningerne ved samme.

§ 40.

Forlanges Dvertaxation, men der ikke ved denne fremkommer et for den Paaklagende fordelagtigere Resultat end ved Taxationsforretningen, har han at bære de med Dvertaxationsforretningen forbundne Omkostninger. Blicher derimod den første Taxation forandret til den Paaklagendes Fordeel, skulle Omkostningerne ved Dvertaxationsforretningen bæres lige af begge Parter. Er det imidlertid Pánthaveren, der har forlangt Dvertaxation, og denne falder gunstigere ud for ham end Taxationen, da bærer Kongerigets Finantsskaffe Omkostningerne ved Dvertaxationen.

§ 41.

I det Tilfælde, som omhandles i § 29, bliver det i et følgende Møde at afgjøre, om den Udeblevne har oplyst tilstrækkelig lovlig Forhindring, eller om det bør paalægges ham at udrede Omkostningerne ved det spildte Møde. Paa lige Maade bliver der i de i § 30 omhandlede Tilfælde at bedømme, om det retteligen kan tilregnes den vedkommende Part, at han ikke betimeligen har havt de fornødne Oplysninger tilstede, og om det derfor bør paalægges ham at bære de derved forarsagede forøgede Omkostninger. Alle slige Forøgelse af de almindelige Omkostninger, som Noget særligen kan have at udrede, saasom ogsaa den i § 20 omhandlede, blive udenfor den almindelige Beregning af Omkostningerne, hvor der ellers handles om disses Udredelse eller Erstatning.

§ 42.

Trafalder Bonden efter tilendebragt Taxations- eller Dvertaxationsforretning eller under samme sin Begjæring om Gaardens Overdragelse til Selveiendom, hvad enten dette skeer udtrykkeligen eller derved, at han unblader at foretage, hvad der paaligger ham at iværksætte (§ 36), skal han ikke blot tilsvare alle de Omkostninger ved Forretningen, som endnu maatte være at udrede, men ogsaa være pligtig til at erstatte den anden Part og Pánthaverne saavel de egentlige Omkostninger, de allerede maatte have udredt, som alle andre lovlige Udgifter, der ere forarsagede dem ved den fremsatte Begjæring.

§ 43.

Naar Taxations- eller Dvertaxationscommissionen, saaledes som det saavidt muligt bør skee, benytter sin Tilstedeværelse paa et Sted til at taxere flere Gaarde, skulle